

«Добрий настрій» святкує свій 30-й рік народження!

Самий дорослий творчий колектив міста, створений Тетяною Криворучко (тепер – Бакри-Ніхельман), був першим у Славутічій удостоєний почесного звання «Народний». 30 червня 1989 року відбулася перша прем'єра театру, музична вистава «Пригоди в країні Мульти-Пульти» за п'єсою А. Хайта. У виставі були зайняті дорослі та діти. Ця традиція зберігається й досі. У колективі займається понад 20 чоловік. Тісна дружба об'єднує колектив театру та Центр німецької культури «Хоффнунг» (голова – Валерій Ніхельман). Народний театр радує місто не тільки своїми виставами для дітей та дорослих, а й концертними виступами, ігровими програмами, волонтерською роботою в «Академії акторської майстерності» при НТ «Добрий настрій» для школярів та дорослих, проводить плідну творчу роботу серед обдарованої молоді Славутича.

Очікувана зустріч

Часто кажуть: «Випадкова зустріч змінила моє життя». Хтось подумає: фантазія, а я точно знаю: це – реальність! Так сталося, що зустріч з пані Тетяною змінила моє життя, здійснила мою мрію. Маючи педагогічну освіту, я завжди була в роботі з дітьми, використовувала творчі завдання, грала різних героїв на святкових ранках і... таємно мріяла про «велику сцену». Мій прихід у колектив народного театру «Добрий настрій» відбувся за запрошенням режисера пройти проби на роль в прем'єрі «Подруги» за п'єсою В. Красногорова «Жіноча доля». Через деякий час я зіграла в цій виставі. Фантазія, скажете ви. Ні, реальність! Мрійте – і мрії збуваються!

Любов ЖИТНИК,
самодіяльна актриса народного театру

Искусство делает нас лучшими!

Я пришла в театр, чтобы избавиться от комплексов – и это у меня получилось, благодаря, в первую очередь, режиссеру! Не могу выделить что-то лучшее, потому что все постановки, в которых я участвовала, были интересны, познавательны, всегда было весело и очень по-семейному. Радует то, что с каким бы ты настроением ни приходила на репетицию, уходишь всегда на подъеме, с радостным ощущением того, что жизнь прекрасна и ты – ее важная частичка. Мне приятно, что подрастающее поколение с большим удовольствием выступает на сцене вместе с нами. Хочу пожелать НАШЕМУ ТЕАТРУ вдохновения, новых идей и...поддержки.

Людмила ЛАТЫНЦЕВА, актриса народного театра

Мечты сбываются!

Я очень хотела попасть в этот коллектив. И дождалась! Совместный творческий проект «Вера. Надежда. Любовь» Народного театра Центра немецкой культуры «Хоффнунг» и театральной студии при Свято-Ильинском храме, музыкальный спектакль «Огненная змейка» и моя первая роль. Премьера была красочной и незабываемой! Потом были и другие роли: в спектаклях «За двумя зайцами» по М. Старицкому, «Дерево Надежды» по В. Красногорову, участие в торжествах ко дню рождения Т. Шевченко, ко Дню матери, Дню города... Так я попала в дружную театральную семью. Очень интересно на репетициях: Татьяна Петровна объясняет, показывает, рассказывает актеру про его героя, подбирает роли так, чтобы подчеркнуть индивидуальность исполнителя, относится к нам по-матерински. Я очень благодарна, что сбылась моя мечта!

Вера САВЕНКО,
актриса народного театра

Театр

Вже третій дзвоник продзвенів, затихла зала,
Робити треба перший крок на сцену, грати роль!
Тепер і ти вже не ти і аж до самого фіналу
Чуже життя тобі прожити треба, ти – «герой»!

Твори на сцені, грай і не кажи, що ти «не в формі»!
Якщо смієшся – смійся від душі, а якщо треба – плач,
І не біда, що всі предмети і костюми бутафорні,
Живи своїм героєм – і тобі повірять твій глядач!

Грай як востаннє, так, як ти ніколи ще не грав,
Дарма, що ти не головний і другорядна твоя роль.
Щоб аж мороз по шкірі йшов, щоб острах брав!
І не важливо, хто на сцені ти – чи блазень, чи король!

Вживайся в роль, іграй «ва-банк» та будь самим собою,
Щоб все по-справжньому – емоції, і жести, і слова,
Тут права на помилку вже нема, бо ти – на «полі бою»:
Театр – це не «попса» і не кіно, і тут не буде «дубль два».

І вже тоді, коли закінчиш грати, до останнього моменту,
Коли опуститься завіса і твій голос пропаде до хрипоті,
У вухах довго ще звучати будуть ті аплодисменти
І довго ще не будеш розуміти: ти це чи не ти?!

Володимир САПОН, актор народного театру

Разом ми – сила!

Разом ми зможемо зробити все! Ці висловлювання вже давно сприймаються всіма як просто слогани та лозунги. Але є випадки, які можна описати саме цими словами. У Славутічій вже не перший рік існує творчий тандем Народного театру «Добрий настрій» та Центру німецької культури «Хоффнунг». З того часу, як художній керівник театру на прохання голови організації почала приймати участь у житті Центру, всі святкові заходи, котрі він проводив, одразу стали набагато цікавішими. Згодом й актори театру долучились до нашого творчого життя, як і члени Центру, із задоволенням приймали запрошення на участь у виставах. Спільні заняття акторською майстерністю, спільні репетиції та виступи практично об'єднали два наших колективи. За останні роки ми разом створили декілька вистав та концертних програм, приймали активну участь у концертах на День міста, гідно представили наш Славутич на Фестивалі національних спільнот у Пирогові та Міжнародному фестивалі німецької культури у Чернівцях. За декілька днів наш «Добрий настрій» буде відзначати своє 30-річчя. Всі ці роки ним керує Тетяна Бакри-Ніхельман. Вітаю акторів та режисера! Вітаю наш ЦНК із таким другом! Побажаємо нашому спільному проекту процвітати! Усім нам – творчого натхнення, вдалих виступів та до всього того, самого найнеймовірнішого, підтримки нашого Славутичького народного театру всіма, від кого залежить його існування та плідна робота!

Валерій НІХЕЛЬМАН, голова Центру німецької культури «Хоффнунг» (м. Славутич)

Моя Надія

Мені запропонували головну роль у драматичній виставі «Дерево Надії». До цього я грала переважно другорядні ролі або в дитячих виставах. І я... відмовилась. На це були дуже поважні причини. Через декілька днів Тетяна Петрівна запросила мене на зустріч і сказала, що буде працювати над іншою постановкою і чекати, доки я не вирішу свої справи, тому що ця роль – тільки для мене, як й інші, котрі редагувались, дописувались на конкретну людину з нашого театру. Не знаю, де взялись у мене сили. Репетиції почались. Мої проблеми, якимось самі відійшли, потихеньку вирішувались, тому що те, що відбувалось з героями п'єси В. Жеребцова, гостро хвилювало мене, всю нашу театральну команду. На репетиціях треба працювати – я це ТАК розумію! Треба «входити» в образ, забути про головний біль, холоднечу в приміщенні, треба поринути у виставу. Ми вчимо тексти, їдучи в електричці. Повторюємо діалоги, дзвонячи по телефону. Приносимо десятки пакетів одягу, вдягаємось, щоб... нарешті прозвучало: «Підходить!» Було важко і цікаво. Можливо, не все вдалося, щось вийшло не так, як мріяла режисер, але... ми дуже старались. Підтримували один одного, акторський тренінг не зупинявся ані на день. Кілька місяців без вихідних. Тетяна Петрівна постійно каже: «Театр – мистецтво колективне!» Це стопроцентно! Я знаю це на своєму досвіді. Від кожного із нас залежить, яким буде наше творіння. Театр – це сім'я, і я люблю кожного, хоча ми всі такі різні. Дуже дякую Валерію Арновичу за музичне оформлення вистав, за підтримку! Дуже хочу, щоб наш «Добрий настрій» радував Славутич, як і завжди!

ІЗ ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ, моя сім'я!

З любов'ю – Ганна ЛЕБАНІДЗЕ,
актриса народного театру.

Вы когда-нибудь были в театре?

И я до определенного времени – нет. А вошел театр в мою жизнь совершенно интересным образом. Необходимо было чем-то увлечься, найти стимул – и... пришла мысль: театр. У меня давно было желание выступать на сцене. Как-то не вышло раньше реализовать себя. И тут совершенно случайно жизнь свела меня с режиссером! Татьяна Петровна очень внимательно слушала меня, попросила что-то сыграть, почитать – и вот оно, вливание в театральный коллектив! Первые шаги на сцене и первая, совсем крошечная, роль на два слова в спектакле «Старое кафе». Не скажу, что это было легко. Даже физически, шаги на сцене – как гири к ногам подвешены, язык – ватный. Ну а потом пошло-поехало... Появились новые друзья по интересам, общение, читка пьес, роли, репетиции, выступления... Жизнь приобрела новый смысл. Смысл радости, занятости, самосознания, что это нужно мне, интересно людям. 17 лет прошло – как один миг!

С юбилеем, мой добрый друг, мой «Добрий настрій»! Спасибо, Славутич, за любовь к нашему театру!

Людмила КУМАНЯЕВА, актриса театра

